

תפ"ח (מרכז) 47874-05-12 - המאשימה: מדינת ישראל נ' הנאשם: קטין

פלילי - שיקולי ענישה

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (מרכז) 47874-05-12 - המאשימה: מדינת ישראל נ' הנאשם: קטין, תק-מח 2015(3),
{;p.IDHidden{display:none ;" (07/07/2015)1319

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 47874-05-12 מדינת ישראל נ' קטין(עציר)

לפני:

כב' השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ, אב"ד כב' השופטת ליאורה ברודי,
כב' השופט רמי אמיר

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: קטין (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד איילה אורן

ב"כ הנאשם - עו"ד מוטי אדטו

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ משפחת המנוח - עו"ד רותי אלדר ואבי המנוח

פסק דין

עמוד 1

הנאשם נדון בפנינו בשבתנו כבית משפט לנוער, הואיל ובעת ביצוע העבירות נושא פסק דינו הוא היה קטין.

1. בהכרעת הדין מיום 4.5.15, שניתנה לאחר שמיעת ראיות, קבענו כי הנאשם ביצע את העבירות הבאות: הריגתו של הנער אורגיל מועטי ז"ל, קשירת קשר לפשע של פגיעה באורגיל, והפרת הוראה חוקית.

2. כעת, בטרם נגזור את עונשו, ובהסכמת הצדדים - **אנו מרשיעים את הנאשם** בעבירות אלה.

עיקרי הכרעת הדין

3. בשבת 5.5.12 התקשר הנאשם לחברו ד', וסיפר לו על הסכסוך שלו עם אורגיל - קטטה מליל שישי, בה היכו אורגיל וחבריו את הנאשם; וחוב כספי של אורגיל לנאשם, אשר לא סולק. בעקבות זאת קשר הנאשם קשר עם ד' ועם א' לפגוע באורגיל, כשהנאשם וד' אף סיכמו להצטייד לשם כך בסכינים, כפי שאמנם עשו.

4. בהמשך לכך, במוצ"ש, נפגשו השלושה (הנאשם, ד' וא'), יצאו לגן היובל, ושם הבחינו באורגיל. בשלב הראשון ניגש ד' לאורגיל, התפתח ביניהם עימות, וד' חתך את אורגיל בראשו עם הסכין היפנית שלו. בשלב זה נמלט אורגיל לרחוב, וד' והנאשם רדפו אחריו לשם. כאשר אורגיל נעלם מעיניו של הנאשם, חזר הנאשם לגן. בהמשך, חזר אורגיל לגן בריצה, כאשר ד' רודף אחריו. אורגיל רץ לעברו של הנאשם ונוכחים נוספים, ונתקל במי מהם. בשלב זה דקר אותו הנאשם בבטנו עם סכין מטבח שהביא עמו, וזו היא הדקירה הקטלנית. בהמשך, נמלט אורגיל לסמטה סמוכה והתמוטט שם. ד', הנאשם וא' רדפו אחריו. ד' הגיע לסמטה ראשון מבין הרודפים, וחתך שם את אורגיל בזרועו ובגבו עם הסכין היפנית. הנאשם הגיע שני, ונתן לאורגיל מכת אגרוף בחזה, בראותו שהוא ספוג דם ונשען חסר כוחות על הגדר. אז, ברחו השלושה (הנאשם, ד' וא') מהמקום. בהמשך לכך נפטר אורגיל מאובדן דם כתוצאה מדקירת הסכין הקטלנית (שדקר הנאשם כאמור לעיל).

בנסיבות אלה קבענו, כי הנאשם גרם למותו של אורגיל בדקירת סכין, כשהוא מודע לדקירה ולנסיבותיה, כשהוא צופה את אפשרות מותו של אורגיל כתוצאה מהדקירה, וכשהוא שווה נפש ואדיש לאפשרות מותו; היינו, הנאשם הרג את אורגיל בפזיזות בדרגה החמורה ביותר, ולא מתוך קלות דעת בלבד.

5. בצאתו של הנאשם מביתו בליל שישי ובמוצ"ש הפר הנאשם הוראה חוקית - מעצר בית שבו היה נתון באותה עת לפי הוראת בית משפט.

תסקירים וראיות לעונש

6. לבקשת הסניגור וכמצוות החוק הוגש לפנינו תסקיר שירות המבחן על אודות הנאשם.

התסקיר סוקר את הרקע המשפחתי והאישי של הנאשם, את מעורבותו בפלילים, את השימוש שלו בסמים והקושי להיגמל מכך, ואת הליכי האבחון, הטיפול והשיקום שהיה מעורב בהם במהלך

השנים במוסדות שונים.

כן מתאר התסקיר את יחסו של הנאשם לעבירה ולתוצאותיה. הנאשם מביע צער על מותו של אורגיל ועל כאבה של משפחתו, ואף לוקח אחריות על הדקירה - אך מייחס למנוח חלק משמעותי בהסלמת האירוע, ורואה את מעשהו שלו כהגנה עצמית מחויבת המציאות.

התמונה העולה מהתסקיר עגומה ביותר.

בצד מיעוט גורמים של סיכוי לשיקום, ובהם יכולת בסיסית בלבד לקבלת אחריות ולהבעת צער, וכן הורים נורמטיביים שיכולים לתמוך בנאשם - הרי לגורמי הסיכון יש משקל מכריע. כל הניסיונות הטיפולים בנאשם כשלו; הוא מתקשה להיעזר בגורמי טיפול ומתקשה להיגמל מסמים; הוא כבר אינו קטין, וגילו מבוגר יחסית (20.4); ולעצם העבירה - הוא רואה את הדקירה ככורח המציאות, ומשליך את האחריות על גורמים חיצוניים.

לאור כל זאת, נמנע שירות המבחן מכל המלצה טיפולית.

7. לבקשת המאשימה הוגש תסקיר נפגעי עבירה על אודות משפחת המנוח.

התסקיר קשה ביותר, ומתאר פגיעה אנושה, כואבת ונמשכת בתא המשפחתי כולו, ובכל אחד מבני המשפחה באופן אישי, במיוחד בשני ההורים. מפאת צנעת הפרט לא נעלה את הדברים על הכתב, ורק נפנה לאמור בתסקיר באופן מפורט.

8. ב"כ המאשימה הגישה כראיות לעונש את הרישום הפלילי של הנאשם, ואת גזר הדין במשפטו של ד'.

לפי הרישום הפלילי - הנאשם הורשע במהלך מעצרו בתיק זה במספר עבירות ממספר תיקים שצורפו, ונגזר עליו, בין היתר, עונש מאסר של 12 חודשים. העבירות בהן הורשע בוצעו כולן לפני מעצרו ולפני הריגתו של אורגיל - מאז 2010 (עת היה הנאשם בן 15.5) ועד 2012 (בהיותו בן 17). מדובר בצבר של עבירות אלימות (חלקן חמורות), החזקת סכין, רכוש, והפרת הוראה חוקית.

אשר לגזר דינו של ד' - הוא הורשע בפרשה זו בעבירות של הריגה, קשירת קשר והפרת הוראה חוקית, ונגזרו עליו 11 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וכן חיוב בפיצויים בסך 150,000 ₪. יצוין, כי שני הצדדים הגישו בעניין זה ערעורים, והם תלויים ועומדים בבית המשפט העליון, וממתינים לדיון ולהכרעה.

9. ב"כ הנאשם הגיש כראיות לעונש תדפיס מאתר האינטרנט של קופ"ח על מאפייניה של תרופת ריספרדל (תרופה שהנאשם קיבל אותה, לפי טענת הסנגור), וכן את גזר הדין במשפטו של א'.

לפי גזר הדין - א' הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של קשירת קשר וסיוע לאחר מעשה, וכן הפרה של חובת הצלה והושטת עזרה (לפי חוק לא תעמוד על דם רעך, התשנ"ח-1988), ונגזרו עליו, בין היתר, 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

טיעונים לעונש

10. ב"כ המאשימה פתחה ותיארה בפנינו את אורגיל המנוח - נער בן 17.5 אהוב ונאהב, שלמרות קשיים שחווה, ובזכות הליך טיפולי שעבר, עמד לקראת השתלבות בפרויקט "הילה" וגיוס לצה"ל.

ב"כ המאשימה עמדה על גודל האסון - לאורגיל שחיו נקטפו בגיל צעיר, ולמשפחה שאיבדה בן ואח - והפנתה אותנו בעניין זה לתסקיר נפגעי העבירה.

הפרקליטה ציינה, כי אמנם אין צורך בקביעת מתחם ענישה בענייננו, משום שהנאשם נשפט כקטין - אך עקרונות הענישה שבתיקון 113 לחוק העונשין יכולים להנחות אותנו בגזירת העונש.

הפרקליטה הדגישה לחומרה את התכנון המוקדם ואת ההצטיידות בסכינים בצוותא עם ד'; את העובדה שהם פעלו באופן משולב, ואת ההעצמה ההדדית שעולה מכך; ואת חלקו הדומיננטי של הנאשם, כמי שדקר את הדקירה הקטלנית, שאלמלא היא לא היה אורגיל מקפח את חייו.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה הפרקליטה, כי כבר איננו קטין והוא בן למעלה מ-20 כיום; התסקיר בעניינו קשה; קווי אישיותו עבריינים; יש לו עבר פלילי, כשהדגש על עבירות אלימות קשות; הוא סובל מהתמכרות ושימוש בסמים; וניסיונות שיקום וטיפול כשלו לאורך שנים.

כשיקול נוסף לחומרה טענה הפרקליטה, כי עד עצם היום הזה הנאשם אינו נוטל אחריות מלאה למעשיו, ומשליך אחריות על המנוח.

ב"כ המאשימה הציגה בפנינו מספר פסקי דין, שם נגזרו על קטינים, שהורשעו בהריגה בדקירה, עונשים של 16 ו-15 שנות מאסר. לדעתה, העונש בענייננו צריך להיות חמור מכך, בשל חומרת הנסיבות, וראוי שיהיה קרוב לעונש המירבי הקבוע בחוק, של 20 שנות מאסר. מכל מקום, הענישה בעניינו של הנאשם צריכה להבליט, כך לטענתה, החמרה יתרה לעומת עונשו של ד'.

11. הסניגור עמד על הכאב והצער הרב בשל מותו של אורגיל. יחד עם זאת, ביקש כי נקל בעונשו של הנאשם מכמה טעמים.

ראשית, היפנה הסניגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולקשייו הרפואיים והנפשיים, שהביאו גם לניסיונות אובדניים, ולא נענו בכל טיפול מתאים. לדעת הסניגור, התסקיר החסיר ולא העמיק במידה מספקת לעניין זה, ובפרט לעניין הטיפול התרופתי, וכך נמנע ממנו לטעון כראוי להגנת הנאשם.

עוד טען הסניגור, כי מרשו הורשע בהריגה בפזיזות ולא בכוונה; כי הוא לא תכנן זאת; כי הדקירה התרחשה כאשר הוא עומד במקום, בעוד שאורגיל רץ לעברו; כי הדקירה הייתה של 7 ס"מ בלבד, למרות שאורך הלהב הוא 13 ס"מ; וכי בשלב המאוחר של האירוע, בסמטה, לא "ניצל" הנאשם את התנאים, ולא דקר את אורגיל פעם נוספת.

לדעת הסניגור, מי שהיה היוזם והדומיננטי באירוע כולו הוא ד' ולא הנאשם - ד' הוא שפתח בעימות וחתך את אורגיל ראשון, מבלי שהנאשם ידע על כך; ד' רדף אחרי אורגיל; וד' הוא זה ששב וחתך את אורגיל בסוף האירוע, בסמטה, כשאורגיל כבר ספוג דם והתמוטט. לכן, יש להשוות את חלקו של הנאשם לחלקו של א', ולגזור עונש בהתאם לכך - ולהקל משמעותית לעומת עונשו של ד'.

הסניגור הוסיף וטען, כי הנאשם נפגע ונלחץ מההלך המשפטי ומהמעצר, והפך למריונטה בידי החוקרים ובידי ד' וא'.

12. הנאשם, בדברו לעונש, ביקש סליחה ממשפחה המנוח. כן ציין שהוא נכנס ויוצא מבתי סוהר ומוסדות מגיל 15, וכי הוא רוצה לקבל הזדמנות לפתוח דף חדש ולא לחזור לפשע.

דין והכרעה עונשית

13. הנאשם הורשע בהריגתו של אורגיל, באדישות ומתוך שוויון נפש לאפשרות מותו, וכן בקשירת קשר לפגוע בו, ובהפרה הוראה חוקית. כעת עלינו לגזור את דינו.

14. הנאשם יליד פברואר 1995, בן 20.5 כיום, אך בעת ביצוע העבירות ובעת הגשת כתב האישום היה בן 17.3. אמנם על סף הבגירות, אך עדיין קטין.

לפיכך נשפט הנאשם כקטין, וחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, חל בעניינו.

15. פועל יוצא מכך הוא, כי השיקול המנחה בענישתו של הנאשם, לפחות כנקודת מוצא, הוא השיקול השיקומי, שכן זהו השיקול המנחה בענישתם של קטינים.

יחד עם זאת, השיקול השיקומי אינו בגדר שיקול בלעדי בענישתם של קטינים. כלל שיקולי ותכליות הענישה חלים גם הם, ובכלל זה השיקול המרכזי כיום בענישה, הלוא הוא שיקול הגמול וההלימה.

16. נקודת האיזון משתנה לפי הנסיבות.

כך למשל, למידת קטינותו של הנאשם יש משקל רב. ראו למשל את שקובץ והובא לאחרונה בע"פ 5678/14 מ"י נ' פלוני (26.5.15):

**"אין דינו של קטין שביצע את העבירה על סף גיל האחריות הפלילית כדינו של קטין אשר חצה את גיל האחריות הפלילית זה מכבר...
ככל שהקטין קרוב יותר לבגירות בעת ביצוע המעשים, מוצדק יותר להתחשב בשיקולי הענישה הקבועים בחוק העונשין, ובעיקר בעקרון ההלימה בין חומרת המעשה ומידת האשם לבין מידת העונש".**

זאת ועוד, גם התוכן השיקומי מקבל צבע אחר, כאשר הנאשם הקטין נמנע מלקיחת אחריות, כאשר יש חומרה יתרה למעשיו, וכאשר אין לראות אופק שיקומי. היטיב לנסח זאת בית המשפט העליון בע"פ 827/14 פלוני נ' מ"י (21.9.14):

"לפי אופיו של המערער, מעשיו הרעים, הימנעות מלקיחת אחריות, והעובדה כי אינו נתרם להליכים טיפוליים רבים ומגוונים, דומני כי ענישתו היא שיקומו. לשון אחר: תקופת המאסר הארוכה שהושתה עליו אינה נובעת דווקא מהעדפתם של שיקולי גמול והלימה. גם השיקול השיקומי הוביל לגזר הדין החמור. לא עוד כפפות של משי. כל עוד לא יעשה המערער שינוי בתפיסת

עולמו, כל עוד לא יבין את אחריותו לתוצאות התנהגותו, לא ניתן יהיה לגבש עבורו תוכנית טיפולית שיקומית שתהלוך את צרכיו. ... המעשים החוזרים ונשנים, התוצאה הקשה, האלימות הבוטה, וכישלון הניסיונות הטיפוליים, כל אלה מצדיקים את גזר הדין הקשה, גם בהתחשב בילדותו הקשה של המערער ובנסיבות חייו המעיקות"

(ההדגשה במקור)

לאופן נוסף של הצגת הדברים, במיוחד בהקשר של עבירות המתה, ראו את שנאמר בע"פ 6490/11 מ"י נ' אלמוני (1.8.13):

"מספר שיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את עונשו של קטין אף אם ביצע עבירה חמורה: גילו של הקטין בעת ביצוע העבירה בהשוואה לגיל הבגירות; האם הקטין הביע חרטה כנה ולוקח אחריות על מעשיו; עברו הפלילי של הקטין; סיכויי שיקומו כפי שהם עולים מחוות הדעת של הגורמים המקצועיים; וחומרת מעשיו של הקטין".

17. כאשר באים אנו לבחון את עניינו של הנאשם שלפנינו, לא נתעלם מנסיבותיו האישיות, כפי שעולות מתסקיר שירות המבחן, והמהוות את עיקר השיקולים לקולת העונש. הוא סובל מקשיי קשב וריכוז ומבעיה בוויסות רגשות והתנהגות; הוא היה נתון במעקב וטיפול פסיכיאטרי במהלך השנים, ואף קיבל טיפול תרופתי הרגעי; כאשר ברקע לכך רמה נמוכה של השגחה, פיקוח ומעורבות הורית מגיל צעיר. כן אנו ערים לעובדת התמכרותו לסמים, ולקושי שלו להיגמל מכך.

18. הנאשם בגיר כיום, ואף בעת שביצע את העבירות היה קרוב לבגירות. לשון אחר, אין לנו עניין בנאשם קטין "רך בשנים".

הנאשם בחר מגיל צעיר בהתנהגות עבריינית. הוא הורשע בשורה של עבירות, אותן ביצע מגיל 15.5 ואילך, ובהן גם עבירות אלימות קשות. אך למרות הרשעותיו, הוא ממשיך גם כיום להחזיק בדפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן.

במהלך השנים הוצעו לנאשם מספר מסלולי טיפול ושיקום במספר מסגרות, אך כל הניסיונות כשלו. כפי שהסביר שירות המבחן - כרגע אין לנאשם כל אופק שיקומי, אין כל תוכנית טיפולית נראית לעין, ולמעשה הנאשם עצמו אינו פנוי לכך.

19. יתרה מכך, הנאשם לא הביע כל חרטה כנה, והוא אינו לוקח באמת אחריות מלאה על מעשיו. כפי שקבענו בהכרעת הדין, הנאשם מסר במהלך משפטו מספר גרסאות סותרות ומניפולטיביות, שכולן מרחיקות ממנו כל אחריות. גם כיום, בעודו מוסר לשירות המבחן, שהכרעת הדין "משקפת באופן קרוב את האירוע" - הוא ממשיך ומתנער מאחריות, טוען לכורח, להגנה עצמית ולהיעדר מודעות, ומשליך אחריות על אורגיל המנוח.

האמירות בפני שירות המבחן, בדבר צער והבנה לכאב של משפחת הקורבן, וכי הוא בעל מצפון ומבין ומפנים את חומרת מעשיו - הן אמירות ריקות בעינינו, שאינן מתיישבות עם דבריו האחרים

ועם ההתנערות שלו מאחריות כמובא לעיל.

20. עד כאן, בהתייחס לנאשם עצמו, לנסיבותיו האישיות, לקשייו, לעברו הפלילי ולהעדר תוחלת שיקומית, כמו גם להעדר לקיחת אחריות אמיתית מצידו.

ומכאן לחומרת המעשה, ולפגיעה הקשה שהסב לנפגעי העבירה.

21. אין חמור ונורא מקטילת חיי אדם.

אמנם, הנאשם זוכה מעבירת הרצח בה הואשם, והורשע חלף זאת בעבירת הריגה. אך זאת לזכור, כי קבענו במפורש שהנאשם הרג את אורגיל **מתוך אדישות ושוויון נפש** לאפשרות מותו, שהיא הדרגה החמורה ביותר של הפזיזות, ולא מתוך קלות דעת גרידא.

זאת ועוד, הנאשם נמלט מזירת האירוע עם חבריו, ונמנע מלהזעיק מד"א, כשהוא מותיר את אורגיל מדמם למותו. ובניגוד לטענת הסניגור לפנינו, הרי שבהכרעת הדין קבענו מפורשות, שהנאשם הפקיר את אורגיל ביודעין, וכשהוא מראה בכך פוזיטיבית, שהיה מודע ואדיש לאפשרות מותו של אורגיל.

יתרה מכך, ושלא כטענת הסניגור - הנאשם היה הדומיננטי מבין בני חבורתו. הוא זה שיזם את כל מהלכו של אותו ליל הרה אסון. הוא זה שזימן את ד'. ודקירתו, ורק דקירתו, היא הדקירה הקטלנית, שהביאה למותו של אורגיל.

נציין גם את הרשעתו של הנאשם בעבירת הקשר, בדרך של תכנון בצוותא עם חבריו לפגוע פיזית באורגיל, לרבות התכנון להצטייד לשם כך בסכינים, כפי שאמנם עשו. עבירה זו מהווה אף היא נסיבה מצטברת לחומרה.

22. ובצד חומרת העבירה - עוצמתו של הנזק.

פתיל חייו של אורגיל נגדע, והוא בן 17 ומספר חודשים, בטרם זכה לחתום את חותמו ולספר את סיפור חייו. אין אובדן גדול מזה.

ומשפחתו, הוריו ואחיותיו, חווים מאז אובדן ושביר קשים מנשוא, כמובא בפירוט מכאיב בתסקיר משפחת הקורבן. אין לכך מזור.

23. ב"כ המאשימה הציגה בפנינו פסיקה מסוימת, ואילו הסניגור נמנע מלהפנות לכל תקדימים לעונש.

כיוון שכך, תרנו בעצמנו אחרי פסיקה לעניין העונש לקטינים בעבירות הריגה, עם דגש על דקירה בסכין.

אכן, ניתן למצוא גם מקרים בהם אושרו עונשים של 11-12 שנות מאסר, אך בדו"כ מדובר אז בעונש שנגזר לאחר הודיה ולקיחת אחריות וחרטה אמיתית (למשל, ע"פ 1995/14 פלוני נ' מ"י (10.2.15)), או כשהנאשם בן פחות מ-16 שנים (למשל, ע"פ 6508/05 פלוני נ' מ"י (13.9.06)).

בצד אלה, קרובים יותר לענייננו פסה"ד הבאים:

ע"פ 8454/10 פלוני נ' מ"י (25.11.12), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, שם נגזרו 16 שנות מאסר על מי שהורשע בהריגה בדקירות סכין, והוא בן 17 ונסיבות חייו קשות מאוד, והוא לקח אחריות מלאה על מעשיו;

ע"פ 2090/06 פלוני נ' מ"י (10.1.07), שם נגזרו 20 שנות מאסר על קטין בן 17.9 שהורשע בהריגה בדקירת סכין, בהחזקת סכין ובהפרה הוראה חוקית (כאשר כמו בענייננו, ביצע את מעשה ההריגה תוך כדי הפרת מעצר בית, בו היה אמור לשהות).

נזכיר גם את פסה"ד בע"פ 6294/11 פלוני נ' מ"י, שם אושר עונש של 20 שנות מאסר לקטין (המערער 1) בגין עבירת הריגה, אם כי בנסיבות ביצוע חמורות מענייננו.

24. לעניין החיוב בפיצויים במקרה של עבירת המתה - יש להורות על חיוב משמעותי. כך, אף שהנאשם קטין - שהרי יכולת הפירעון של הנאשם אינה מהווה שיקול רלבנטי. כך, במיוחד כשמדובר במבצע העיקרי. ופיצוי זה, שמביע את שאט הנפש של החברה מהמעשה הנפשע, משמש גם לתכלית נזיקת-אזרחית, דבר שמעלה את הרף במקרה מוות, גם אם בגבולות שקצב לכך המחוקק בדין הפלילי.

סוף דבר

25. בשוקלנו את כל השיקולים דלעיל, ראינו לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו **6.5.12**. תקופה זו לא תחפוף לתקופת מאסר שאותה ריצה במהלך מעצרו לפי גזר הדין של בית המשפט לנוער ברחובות בתיק 10785-03-11 מיום 26.6.12.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע במשך שנתיים מיום שחרורו.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון במשך שנתיים מיום שחרורו.

ד. הנאשם מחויב בפיצויים למשפחת המנוח (לידי ההורים) בסך 180,000 ₪. התשלום עד 31.12.15. ב"כ המאשימה תעביר את פרטי הורי המנוח למזכירות.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן לפרסם את פסק הדין ללא ציון פרטי שמו של הנאשם או כל פרטים מזהים.

ניתן והודע היום כ' תמוז תשע"ה, 07/07/2015 במעמד הנוכחים.